

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **E. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Hanou Tichou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy, živnostenskému odboru**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupenému JUDr. Evou Novákovou, ředitelkou odboru, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2006, č. j. 6 Ca 67/2004 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem Městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. 167319/2003/C/Jan-5/2004/R ze dne 20. 2. 2004. Žalobou napadeným rozhodnutím byla stěžovateli udělena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení ustanovení § 6a odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), kterého se dopustil tím, že šířil reklamu pohřebních služeb v časopise A. (č. 20/2003, str. 15, „Okradení pozůstalí“) a ve Z. s., vydaných pro území hlavního města Prahy v roce 2003 (str. 463), aniž by dodržel povolené náležitosti reklamy na činnost v pohřebnictví, stanovené tímto ustanovením.

Citované ustanovení reguluje reklamu v oblasti poskytování pohřebních služeb a činností spojených s pohřebnictvím tak, že pozitivně vymezuje údaje, které může reklama v dané oblasti obsahovat, a negativně vymezuje, jakou formou a kde nesmí být takto zaměřená reklama šířena (odst. 2 téhož ustanovení).

Stěžovatel v kasační stížnosti své důvody nepodřadil jednotlivým zákonným ustanovením, z obsahu stížnosti je však zřejmé, že uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze a také vady řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí.

Stěžovatel uvádí, že pokuta mu byla žalovaným uložena v rozporu se zákonem o regulaci reklamy, když žalobou napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech zaručených Ústavou a příslušnými zákony České republiky, které zaručují svobodu projevu, svobodu podnikání, hospodářskou soutěž a rovnost účastníků této soutěže. Pokuta za uveřejnění článků v časopisech A. a ve Z. s. mu byla uložena v rozporu se zákonem. Článek v časopise A. považuje stěžovatel za osvětovou činnost, nikoli za reklamu, článek uveřejněný ve Z. s. pak za inzerci, která koresponduje dle obchodních zvyklostí s obsahem textů ostatních podnikatelských subjektů v daném oboru. Stěžovatel se rovněž domnívá, že správní řízení o udělení pokuty trpělo vadami. Žalovaný správní orgán podle mínění stěžovatele rozhodoval o udělení pokuty na základě doporučení arbitrážní komise Rady pro reklamu, která nemá statut orgánu oprávněného vydávat jakákoli závazná rozhodnutí, a dále mu nebyla žalovaným správním orgánem poskytnuta možnost vyjádřit se před rozhodnutím k podkladům pro rozhodování a ke způsobu jejich zjištění. V neposlední řadě stěžovatel uvádí, že žalovaný správní orgán není v dané věci orgánem nestranným, neboť Magistrát hl. města Prahy je zřizovatelem a majitelem obchodního konkurenta stěžovatele – P. ú. h. m. P.. Vyslovil názor, že vazby mezi živnostenským odborem Magistrátu hl. města Prahy, který napadené rozhodnutí vydal, a P. ú. h. m. P. jsou provázané. Podjatost žalovaného správního orgánu dovozuje stěžovatel z faktu, že právě tomuto konkurentovi, jehož je sám zřizovatelem, žádné pokuty neukládá, ačkoliv jím publikovaný obsah inzerce je co do obsahu prakticky totožný s textem, který je předmětem sporu. Městský soud tak pochybil jak při hodnocení důkazní situace, tak při právním hodnocení jednotlivých ustanovení zákona o regulaci reklamy a dalších právních předpisů, které stěžovatel specifikoval jen obecně jako zákony, které zaručují svobodu projevu, svobodu podnikání, hospodářskou soutěž a rovnost účastníků této soutěže. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 2 As 40/2006 - 61 ze dne 24. 5. 2006 nevyhověl.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 28. 12. 2004. V tomto vyjádření kategoricky odmítá jakoukoli snahu o úmyslné poškození žalobce, když uvádí, že předmětné správní řízení bylo zahájeno na základě vnějšího podnětu dne 19. 1. 2004. Tento podnět obdržel žalovaný prostřednictvím Ministerstva průmyslu a obchodu a Odboru mimořádných kontrol a stížností Magistrátu hl. města Prahy. K samotnému uložení pokuty žalovaný uvádí, že podle ustanovení § 6 a odst. 1 zákona o regulaci reklamy může reklama v oblasti poskytování pohřebních služeb, provádění balzamace a konzervace, provozování krematoria a provozování veřejného

pohřebiště obsahovat pouze: „název obchodní firmy nebo jméno, příjmení nebo název provozovatele činností v pohřebnictví, vymezení předmětu těchto činností, popřípadě dalších navazujících služeb, adresu pracoviště určeného pro styk se zákazníky, telefonní a faxové číslo, adresu elektronické pošty nebo internetovou adresu, provozní dobu pro veřejnost, firemní logo nebo jiný grafický motiv“. Reklama stěžovatele uveřejněná ve Z. s. obsahovala i cenu, což zákon nedovoluje, a uvedení ceny v rámci adresy www stránek dané obchodní společnosti se jeví jako účelové obcházení zákona. Jako odborné stanovisko si žalovaná strana vyžádala vyjádření metodicky nadřazeného orgánu, tj. živnostenského odboru Ministerstva průmyslu a obchodu. Tento orgán ve svém stanovisku konstatoval, že adresa www stránek je sice povolenou náležitostí reklamy činností v pohřebnictví, jejich obsah však musí být v souladu s požadavky na tuto reklamu kladenými, a tedy smí obsahovat jen ty údaje, které zákon uvádí jako povolené. S tímto názorem se žalovaný ztotožnil. Žalovaný zdůraznil, že ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí je povinností orgánu dozoru, zjistí-li porušení zákona o regulaci reklamy, uložit zadavateli, zpracovateli nebo šířiteli reklamy, která je v rozporu s tímto zákonem, pokutu až do výše 2 000 000 Kč, a to i opakovaně. S tvrzením stěžovatele, dle kterého byl potrestán za to, že v rámci osvěty poskytl k uveřejnění v časopise A. č. 20/2003 sloupek s názvem „Okradení pozůstalí“ obsahující všeobecné informace o situaci v pohřebnictví, žalovaný nesouhlasí. Žalovaný vycházel v řízení z vyjádření reklamní a vydavatelské agentury M., s. r. o., dle kterého se jednalo o placenou inzerci. Ta obsahovala mimo jiné i konkrétní odkaz na společnost E. s. r. o. s uvedením telefonického kontaktu, adresy pracovišť určených pro styk se zákazníky včetně uvedení provozní doby pro veřejnost. Jednalo se tedy podle žalovaného o prezentaci stěžovatele, která měla za cíl podporu jeho podnikatelské činnosti obdobně jako v případě reklamy uveřejněné ve Z. s.. K námitce stěžovatele týkající se skutečnosti, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí na základě doporučení Arbitrážní komise Rady pro reklamu (dále jen AK RPR), která nemá žádnou rozhodovací ani jinou pravomoc, ani nemá statut orgánu oprávněného vydávat závazná rozhodnutí, žalovaný uvádí, že každý správní orgán rozhoduje na základě a v rámci svého správního uvážení a že oprávnění požádat o odborné stanovisko příslušné orgány státní správy či profesní sdružení, která působí v oblasti reklamy, je zakotveno v ustanovení § 8 odst. 7 zákona o regulaci reklamy. K namítanému odepření práva vyjádřit se k podkladům rozhodování, ke způsobu jejich zjištění, případně k jejich doplnění žalovaný uvádí, že tato argumentace stěžovatele je nepravdivá. Stěžovateli byla v rámci oznámení o zahájení správního řízení dána možnost vyjádřit se k pokladům řízení, popřípadě navrhnout jejich doplnění a stěžovatel této možnosti využil (viz podání ze dne 26. 1. 2004). Námitku nestrannosti správního orgánu jako nelogickou a nemístnou žalovaný odmítl komentovat a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že dne 3. 11. 2003 došla na Magistrát hl. města Prahy stížnost, jejíž přílohou byl výtisk časopisu A. č. 20/2003, v níž si pisatel stěžoval na porušení ustanovení § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy ze strany stěžovatele uveřejněním článku „Okradení pozůstalí“ v časopise A. a reklamou uveřejněnou ve Z. s.. Dne 28. 11. 2003 proto vznesl žalovaný dotaz na vydavatele časopisu A., společnost M. s. r. o., a tento žalovanému písemně odpověděl, že se jednalo o placenou reklamu, která byla otištěna podle podkladů, jež předal vydavateli stěžovatel. Ve dnech 4. 12. 2003 (ve vztahu k reklamě ve Z. s.) a 10. 12. 2003 (ve vztahu k článku v časopise A.) požádal žalovaný o stanovisko Ministerstvo průmyslu a obchodu. Ministerstvo průmyslu a obchodu žalovanému písemně odpovědělo dne 19. 12. 2003 a dne 31. 12. 2003. V odpovědi ze dne 19. 12. 2003 mimo jiné sdělilo, že odkaz na www stránky je sice povolenou náležitostí reklamy v oblasti pohřebnictví, nesmí však odporovat příslušnému

ustanovení zákona o regulaci reklamy, který se na danou oblast vztahuje. V odpovědi ze dne 31. 12. 2003 pak uvedlo, že posuzovaný článek je podle jeho názoru reklamou ve smyslu ustanovení § 1 zákona o regulaci reklamy, která musí splňovat jak obecné zákonné požadavky, tak zákonné požadavky vztahující se ke konkrétní komoditě, v daném případě požadavky regulující reklamu dle ustanovení § 6a zákona o regulaci reklamy. Dne 14. 1. 2004 pak žalovaný jako orgán příslušný k dozoru podle ustanovení § 7 písm. d) zákona o regulaci reklamy zahájil rozhodnutím č. j. 167319/2003 správní řízení pro porušení výše uvedeného ustanovení zákona o regulaci reklamy, kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že v rozporu s tímto ustanovením šířil reklamu pohřebních služeb v časopise A. č. 20/2003 (str. 15 článek „Okradení pozůstalí“ a ve Z. s. (str. 463). Závěrem byl stěžovatel s odkazem na ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) vyzván, aby se ve lhůtě 14-ti dnů od doručení tohoto oznámení vyjádřil k podkladu rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhl jeho doplnění. Předmětné oznámení bylo stěžovateli doručeno dne 19. 1. 2004. Dne 28. 1. 2004 pak bylo doručeno žalovanému písemné podání stěžovatele označené jako „nesouhlas se zahájením správního řízení“, ve kterém stěžovatel uvedl, že v případě textu v časopise A. se nejednalo o reklamu, ale osvětovou činnost pro občany hl. města Prahy vedenou za účelem ochrany zákazníka. Požadoval konkretizaci jeho údajných porušení zákona o regulaci reklamy a vyslovil podezření, že se jedná o „komplot“ jeho konkurenta v podnikání, tj. Magistrátu pro hl. město Prahu jako zřizovatele P. ú. h. m. P.. Dále uvedl, že autor stížnosti byl zřejmě najat konkurencí, a že stěžovatel již byl v minulosti podobným způsobem poškozen.

Dne 20. 2. 2004 žalovaný vydal výše citované rozhodnutí, kterým byla stěžovateli udělena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení ustanovení § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy, kterého se dopustil tím, že šířil reklamu pohřebních služeb v časopise A. (č. 20/2003, str. 15, „Okradení pozůstalí“) a ve Zlatých stránkách, vydaných pro území hlavního města Prahy v roce 2003 (str. 463), aniž by dodržel povolené náležitosti reklamy na činnost v pohřebnictví, stanovené tímto ustanovením. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 19. 1. 2004 zahájil na základě doručených podnětů správní řízení ve věci porušení výše cit. ustanovení shora popsáním jednáním. Dále žalovaný uvedl, že se stěžovatel k zahájenému správnímu řízení v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu vyjádřil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se dle jeho názoru jedná v obou případech o prezentaci stěžovatele mající za cíl podporu jeho podnikatelské činnosti, která jako reklama poskytování pohřebních služeb může obsahovat pouze údaje uvedené v ustanovení § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy, což se v posuzovaném případě nestalo. Svůj právní názor žalovaný náležitě odůvodnil. K výši uložené pokuty pak uvedl, že i když omezující pravidla reklamy pohřebních služeb jsou účinná již od 1. 1. 2002, vzhledem k tomu, že sankční postih má plnit zejména preventivní povahu a přispět tak k zamezení opakování protiprávního jednání, byla stěžovateli uložena pokuta při dolní hranici možného rozpětí.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Rozhodnutí o uložení pokuty označil za neplatné z důvodu podjatosti žalovaného a dále proto, že důvody v něm uvedené nemají oporu v zákoně (tyto důvody podle názoru stěžovatele neodpovídají skutečnosti a vycházejí z úmyslu jej poškodit). Při jednání, které bylo soudem nařízeno na 23. 2. 2006, účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních a návrzích, které se obsahově shodují jak s kasačními důvody uplatněnými stěžovatelem, tak s důvody uváděnými žalovaným ve vyjádření ke kasační stížnosti. Právní zástupkyně stěžovatele na tomto jednání uvedla, že k tvrzenému porušení zákona nedošlo, že žalobce neměl být

postižen uložením pokuty a pro případ, že by soud žalobu jako důvodnou neshledal, aby využil svého moderačního práva a pokutu uloženou v nepřiměřené výši snížil.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl, když po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Dle závěru Městského soudu v Praze stěžovatel uvedením nepovoleného údaje o cenách svých služeb jak v případě reklamy ve Zlatých stránkách, tak i uveřejněním článku „Okradení pozůstalí“ v časopise *Aviso* porušil ustanovení § 6a zákona o regulaci reklamy. K námitce o podjatosti žalovaného jako správního orgánu, který rozhodnutí vydával, spočívající v okolnosti, že Magistrát hl. města Prahy je také provozovatelem konkurenční společnosti P. s. h. m. P., městský soud uvedl, že o uložení pokuty rozhodoval žalovaný v souladu s ustanovením § 7 písm. citovaného zákona jako orgán příslušný k doзору nad dodržováním zákona o regulaci reklamy. Zakládání organizací, mezi něž lze zařadit i P. ú. h. m. P., patří do samostatné působnosti obce. Od této působnosti je pak třeba odlišovat působnost žalovaného správního orgánu jako správního orgánu vykonávajícího činnost v rámci státem na něj přenesené působnosti v oblasti veřejné správy. Do této oblasti patří právě i výkon dozoru nad dodržováním právních předpisů v živnostenském podnikání, který vykonává živnostenský odbor žalovaného. Ze správního spisu dle závěru městského soudu vyplývá, že žalovaný správní orgán neprováděl v podstatě žádné další dokazování a vycházel z materiálů, které měl k dispozici, včetně výše specifikovaných vyjádření a stanovisek orgánů a subjektů, na které se žalovaný ve správním řízení obrátil. Takový postup správnímu orgánu umožňuje ustanovení § 8 odst. 7 zákona o regulaci reklamy, které stanoví, že orgán dozoru si v pochybnostech vyžádá odborná stanoviska od příslušných orgánů státní správy a profesních sdružení, která působí v oblasti reklamy. Tento postup proto soud posoudil jako postup, který neměl dopad na stěžovatelova práva. Stěžovateli nic nebránilo nahlédnout do spisu a na zde uvedené skutečnosti reagovat. To však stěžovatel neučinil a žádné nové skutečnosti ani doplnění dokazování nenavrhl. Z jeho vyjádření k zahájení správního řízení je naopak podle názoru městského soudu patrné, že si byl vědom, o jaké skutečnosti se jedná. K námitce stěžovatele, že napadené rozhodnutí je výsledkem komplotu ze strany jeho konkurentů, kteří za porušení zákona o regulaci reklamy postiženi nebyli, soud uvedl, že jednání těchto subjektů nebylo předmětem soudního řízení, proto se touto námitkou soud nemohl zabývat. Městský soud neshledal ani důvod k tomu, aby podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. uloženou pokutu snížil. Pokuta dle názoru soudu nebyla uložena v nepřiměřené výši, naopak byla uložena při samé dolní hranici sazby trestu za správní delikt (podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o regulaci reklamy v tehdy platném znění orgán dozoru uloží pokutu za porušení tohoto zákona až do výše 2 000 000 Kč).

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Stěžovatelem uplatněné důvody namítají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům,

není rozhodující, že stěžovatel sám podřadil kasační důvody k jednotlivým zákonným ustanovením nepřesně nebo je vůbec nepodřadil.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že porušení ustanovení § 6a zákona o regulaci reklamy bylo jednoznačně prokázáno materiály založenými ve správním spise s přihlédnutím ke všem vyjádřením a stanoviskům, která byla v této věci správním orgánem vyžádána. Výčet povolených údajů v ustanovení § 6a citovaného zákona je taxativní. To znamená, že není-li uvedena cena služby, která je předmětem reklamního textu, mezi povolenými údaji, jedná se o údaj nepovolený. Oba posuzované texty však údaj o ceně obsahovaly. Pokuta proto byla uložena stěžovateli podle názoru Nejvyššího správního soudu po právu. Pokud jde o výši uložené pokuty, neshledal Nejvyšší správní soud nepřiměřenost v její výši, když částka 30 000 Kč je při samé dolní hranici trestní sazby za předmětný správní delikt. Na tomto místě Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že článek 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") stanoví právo každého podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, jak se ho domáhá žalobce, ale zároveň odst. 2 tohoto ustanovení i omezuje toto právo tak, že zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Z uvedené právní úpravy je patrné, že právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost není právem absolutním, a proto nelze dovodit, že při této činnosti není subjekt nijak omezen, naopak toto právo může realizovat jen v souladu s právním řádem. Uvedené právo tedy může být zákonem omezeno tak, jak zákonodárce stanovil např. v ustanovení § 6a zákona o regulaci reklamy, podstatná je však v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v případě mimořádně silného a řádně odůvodněného veřejného zájmu, při pečlivém šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva. Stanovení podmínek a omezení výkonu určitého povolání a určitých hospodářských činností uskutečňuje veřejná moc ve veřejném zájmu, jímž je především zájem na kvalitě výkonu takových činností. Smysl restriktivní právní úpravy dopadající na oblast regulace reklamy v oblasti podnikatelských činností v pohřebnictví spočívá v tom, že se jedná o společensky velmi citlivou oblast, nesrovnatelnou s běžnou podnikatelskou činností v jiných oborech. Důležitý veřejný zájem na zachování etických pravidel při nabízení a poskytování služeb v oboru pohřebnictví dovoluje zákonodárci příslušným právním předpisem omezit, resp. vymezit způsoby prezentace těchto služeb tak, aby nebyly v rozporu s dobrými mravy.

S ohledem na výše uvedené nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli v tom, že by byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu svobodně podnikat a účastnit se hospodářské soutěže při zachování principu rovnosti všech soutěžitelů. Ohledně stěžovatelova tvrzení, že se jedná o „komplot“ konkurence, která za obdobné chování na trhu postižena nebyla, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že Městský soud v Praze ani Nejvyšší správní soud nebyl oprávněn zkoumat a hodnotit jednání jiných soutěžitelů, nýbrž pouze jednání stěžovatelovo v rámci konkrétního správního řízení, které bylo zahájeno na základě vnějšího podnětu, tj. podnětu občana, jehož etického cítění se dotkla právě reklama uveřejněná stěžovatelem, nikoli jeho konkurentem v podnikání, bez ohledu na to, byla-li tato svým charakterem obdobná či nikoli. Tyto skutečnosti jednoznačně vyplývají z dokumentů založených ve správním spisu. Se stěžovatelem lze souhlasit pouze potud, že byl-li jeho konkurenty porušen zákon, měl příslušný správní úřad zahájit správní řízení, tak jak to učinil v posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud také souhlasí s názorem Městského soudu v Praze v tom, že o věci rozhodoval orgán věcně příslušný, který nepřekročil svou pravomoc tím, že si vyžádal vyjádření a stanoviska jiných orgánů a sdružení, které působí v oblasti reklamy, ačkoli některé z nich nemají žádnou rozhodovací pravomoc, ale jen poradní funkci. Pro takový postup měl

správní orgán oporu v zákoně, jak městský soud správně uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné takové vady řízení při zjišťování skutkového stavu ze strany správního orgánu, které by mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, a pro které by měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud proto stížnostní důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. neshledal naplněnými. V řízení před soudem totiž nebylo zjištěno nesprávné posouzení právní otázky. Relevantní právní otázky byly naopak dle názoru Nejvyššího správního soudu posouzeny v předcházejícím řízení městským soudem zcela v souladu se zákonem. Stejně tak nebyly zjištěny vady řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí.

Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu